

Arrest

nr. 175 254 van 22 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u afkomstig uit Kerbala, Irak. U bent een sjiit van Arabische origine. U woonde in Kerbala in de Meithem Al-Tamar straat, dichtbij de brug van Al-Hussein. Sinds uw negende werkte u in een winkel waar gordijnen gemaakt werden. De winkel was gelegen in de Al-Jumhuria straat, midden in het centrum van de stad. Later huurde u zelf de winkel en stelde er twee personeelsleden te werk. Voor uw werk ging u ook regelmatig naar Iran om grondstoffen aan te kopen. Op 15 juni 2014 was er een uitroep van de fatwa, om de sjiitische gemeenschap aan te sporen de wapens op te nemen en hun eer te verdedigen. Sindsdien hebben veel mensen zich vrijwillig opgegeven om wapens te dragen. U verklaarde dat u hierna in uw winkel verschillende keren benaderd bent door gewapende militieleden van al-Hashd al-Shaabi (Popular Mobilization Units). Ze wilden dat u

ofwel mee kwam vechten, ofwel dat u hen financieel zou steunen. De eerste keer kan u niet juist specificeren, maar was ergens in 2015. Drie personen kwamen toen vragen stellen over uw werk en u oproepen om de wapens mee op te nemen om de eer van uw land te verdedigen. U vertelde hen dat u geen wapen kon gebruiken, dat u verantwoordelijk was voor uw winkel en dat u tegen het principe was om andere mensen te doden. De tweede keer was in juli 2015, waarna ze u nogmaals vroegen waarom u niet de wapens wou opnemen of wou betalen. U zei dat u tijd nodig had om na te denken over hoe u hen kon betalen. Van 25 juli tot 5 augustus 2015 bent u naar Iran geweest om stoffen te kopen voor uw zaak. Toen u enkele dagen terug in Irak was, kwamen dezelfde personen als de eerste keer terug naar uw winkel. Ze vertelden dat ze nog waren langs geweest in de voorbije dagen maar dat u niet daar was. Ze waren onder de indruk van de grote lading net binnengekomen grondstoffen en ze kregen dus de impressie dat u goed geld verdiende met uw zaak. Ze stelden u nogmaals voor om met hen de wapens op te pakken of hen financieel te steunen. Ze vroegen u 10.000 dollar. Ze gaven u één week de tijd om te beslissen. 3 à 5 dagen na het derde dreigement, op 15 augustus 2015, bent u uit Irak vertrokken. Via de luchthaven van Najaf reisde u naar Turkije, en van daaruit verder naar België. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw paspoort (d.d. 05.09.2010); uw nationaliteitsbewijs (d.d. 30.05.2006); uw identiteitskaart (d.d. 29.05.2006); uw kieskaart en een kopie van de woonstkaart van uw vader.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaart afgeperst te zijn door leden van al-Hashd al-Shaabi. Ze eisten dat u met hen mee zou gaan vechten of dat u hen financieel zou steunen. Uw verklaringen hieromtrent kunnen echter niet overtuigen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde poging tot gedwongen rekrutering door al-Hashd al-Shaabi niet in overeenstemming te brengen is met de informatie over rekrutering door de milities van al-Hashd al-Shaabi waarover het Commissariaat-generaal (CGVS) beschikt (COI Focus Irak: Rekrutering door de Popular Mobilization Units / al Hashd al-Shaabi, d.d. 5 februari 2016). Uit deze informatie blijkt namelijk, op basis van verschillende bronnen, dat al-Hashd al-Shaabi niet onder dwang rekruteert. Reeds voor de oprichting van al-Hashd al-Shaabi rekruteerden sjiitische milities in Irak vrijwilligers voor deelname aan de strijd in Syrië ter ondersteuning van het Assad-regime. Er werd hoofdzakelijk gerekruteerd via rekruteringsposters, internet en sociale media, en door het opzetten van rekruteringscentra langs sjiitische pelgrimsroutes. Na de oproep van ayatollah al-Sistani werden dezelfde rekruteringsmethoden aangehouden. Naast religieuze en financiële motieven vormde ook maatschappelijke prestige een belangrijke drijfveer voor de vele vrijwilligers. Er zouden zich na de oproep van al-Sistani zelfs zodanig veel vrijwilligers hebben aangemeld, dat er wachtlijsten werden ingevoerd. Kandidaat-militieleden moeten ook een selectieprocedure doorlopen en lang niet alle kandidaten worden weerhouden. Het hoge aantal vrijwilligers maakt gedwongen rekrutering dan ook totaal onnodig. Dat deze praktijk niet voorkomt, wordt bevestigd door verschillende en onafhankelijke bronnen. Alle door het CGVS gecontacteerde bronnen zijn eensluidend in hun antwoord: er vindt geen gedwongen rekrutering plaats door de milities van al-Hashd al-Shaabi. In het licht van deze informatie is het dan ook weinig waarschijnlijk dat u door hen onder druk zou zijn gezet zich bij hen aan te sluiten en de wapens op te nemen.

Dat er met rede vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de door u aangehaalde problemen met al-Hashd al-Shaabi, blijkt overigens ook uit een aantal andere vaststellingen in dit verband.

Zo moet tevens worden vastgesteld dat u tijdens uw gehoor op het CGVS zeer weinig kunt vertellen over de mensen die u bedreigd zouden hebben. U beweert bedreigd te zijn door drie personen van al-Hashd al-Shaabi. Volgens de op het CGVS beschikbare informatie is al-Hashd al-Shaabi echter de koepelvereniging die verschillende milities groepeerde om samen de sjiitische heiligdommen te beschermen en weerstand te bieden aan Islamitische Staat (IS). Al-Hashd al-Shaabi zou zo'n vijftigtal, hoofdzakelijk sjiitische milities, verenigen. Het mag dan ook verbazen dat u tijdens uw gehoor op het CGVS niet verder kan specificeren door welke militie, die opereert onder de naam van al-Hashd al-Shaabi, u bedreigd werd. U spreekt in dit verband enkel over al-Hashd al-Shaabi (CGVS, p.14-17).

Bovendien blijkt u niet te weten hoe de verhoudingen tussen al-Hashd al-Shaabi en de sjiitische milities liggen. Zo kan u wel de namen van enkele milities geven, zoals Asa'ib Ahl al-Haq (AAH), Saraya al-Salam, Liwa Ali al-Akhbar en Liwa al-Ahkile, maar wanneer u dan gevraagd wordt hoe deze zich verhouden tot al-Hashd al-Shaabi heeft u er duidelijk geen besef van dat deze milities allen onder de paraplu van al-Hashd al-Shaabi opereren (CGVS p. 17 en 21). U expliciet gevraagd welke milities er onder de al-Hashd al-Shaabi vielen, bleef u zelfs elk antwoord schuldig (CGVS p. 18) Uit op het CGVS beschikbare informatie blijkt zelf dat AAH en Saraya al-Salam twee zeer prominente milities van al-

Hashd al-Shaabi zijn. Dat u niet weet dat zij onder de noemer van al-Hashd al-Shaabi opereren en zelfs aangeeft dat Saraya al-Salam als militie in conflict leeft met al-Hasd al-Shaabi (CGVS p. 17 en 21) stemt ernstig tot nadenken. Deze passages geven duidelijk aan dat u niet op de hoogte bent van het feit dat al-Hashd al-Shaabi een overkoepelend orgaan van in hoofdzaak sjiitische milities is. Aansluitend hierbij kunnen er tevens ernstige bedenkingen geformuleerd worden bij uw nalaten te achterhalen wie uw belagers juist zijn. Indien hun bedreigingen zo ernstig waren dat u besliste uw land te verlaten, kan er verondersteld worden dat u toch enige moeite zou doen om te achterhalen wie uw belagers juist zijn en tot welke strekking of militie ze behoren.

Daarnaast dient tevens gewezen te worden op enkele inconsistenties in uw opeenvolgende verklaringen afgelegd op het CGVS. Zo verklaarde u in het begin van uw gehoor op het CGVS dat uw belagers tijdens het eerste dreigement vragen stelden over uw werk, waarop ze u vroegen waarom u niet met hen kwam vechten om de eer van uw land te verdedigen. Over de mogelijkheid tot het betalen van een financiële bijdrage vermeldde u toen evenwel niets (CGVS p. 12). Ook toen u iets later tijdens ditzelfde gehoor nogmaals werd gevraagd te vertellen wat er bij hun eerste bezoek allemaal aan u werd gevraagd, vermeldde u andermaal niets over een financiële bijdrage. U verklaarde integendeel opnieuw dat er vragen werden gesteld over uw werk, uw situatie en de omstandigheden, en dat ze aan u vroegen om zich op te geven om een wapen te dragen (CGVS p. 13). Toen u later tijdens uw gehoor op het CGVS expliciet werd gevraagd of er de eerste keer ook al om geld werd gevraagd – u had immers ondertussen tijdens ditzelfde gehoor aangegeven dat tijdens het tweede en derde bezoek aan uw winkel u ook de mogelijkheid werd geboden hen financieel te steunen door het betalen van een bijdrage – verklaarde u in strijd met uw eerdere verklaringen dat ze u ook tijdens het eerste bezoek al de mogelijkheid gaven om hen financieel te steunen. U gaf zelfs aan dat ze toen reeds spraken over een concreet bedrag van 10.000 dollar (CGVS p. 14). Dat u tot tweemaal toe enkel vermeldt dat ze u wilden rekruteren om mee te vechten, en niets over het financieel steunen, roept vragen op. Dit is immers een belangrijke factor in uw asielrelaas.

Daarnaast kunnen tevens vraagtekens geplaatst worden bij de hoogte van het bedrag dat ze van u zouden gevraagd hebben. Gezien u aangaf dat uw winkel maandelijks een winst van 2.500 US Dollar maakt, waarvan vervolgens nog uw eigen loon en de lonen van uw beide personeelsleden diende te worden betaald, kan het als weinig logisch worden geëvalueerd dat al-Hasd al-Shaabi van u – luidens uw verklaringen schijnbaar zonder duidelijke aanleiding of enige dreiging of probleem met de milities vooraf – plots een bedrag van 10.000 US Dollar eisten, wat als een behoorlijk hoog gedrag voor de uitbater van een kleine tapijtwinkel kan worden beschouwd (CGVS p. 18 en 19). In deze context is het evenzeer merkwaardig dat u weliswaar stelde dat ook andere winkeliers in de omgeving van uw winkel om geld werd gevraagd door al-Hashd al-Shaabi, maar dat u zich vervolgens niet de moeite getroost heeft om hierover bij hen uw licht op te steken over hoe zij hiermee omgaan (CGVS, p. 19 en 20). U stelde tevens nagelaten te hebben met uw belagers te onderhandelen over de hoogte van het bedrag. U verklaart daaromtrent dat u tegen het principe was om zomaar aan die mensen te betalen, want dat u niet wist wat ze met het geld zouden doen (CGVS p. 14). Gezien de precaire situatie waarin u zich toen bevond, kan dit niet als afdoende verklaring voor uw nalaten beschouwd worden. Indien het trouwens effectief om personen van al-Hashd al-Shaabi ging die u bedreigden, kon u wel degelijk een inschatting maken van waar ze uw geld voor nodig hadden. U vertelde op het CGVS immers over de oproep van al-Sistani om de wapens op te nemen en op die manier de sjiitische eer te beschermen en de sjiitische heiligdommen te bewaken (CGVS p. 11). Daarbij is het, dit gegeven in acht genomen, in uw eigen belang dat de buurt van de sjiitische heiligdommen in Kerbala goed bewaakt wordt. U heeft er immers uw eigen zaak en dus uw enige broodwinning. Dat u geen enkele poging onderneemt over het bedrag te onderhandelen, noch om informatie in te winnen bij collega-winkeliers in de buurt is des te vreemder gegeven dat u wel de drastische beslissing neemt uw land te ontvluchten. Uw nalaten zich hierover verder te informeren en met uw belagers van al-Hashd al-Shaabi via onderhandelen tot een vergelijk te komen, ondermijnt tevens uw geloofwaardigheid.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de wijze waarop u tijdens het derde bezoek aan uw winkel op hun bedreigingen reageerde, afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken bij het invullen van de vragenlijst voor het CGVS, niet overeenstemmen met de verklaringen tijdens uw gehoor op het CGVS. Zo gaf u tijdens het gehoor op het CGVS verschillende malen te kennen dat u bij de derde bedreiging niets aan hen antwoorde, dat u gewoon bleef zwijgen na het ultimatum dat ze u oplegden (CGVS p. 14). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u nochtans dat u hen van antwoord diende door te zeggen dat ze te strikt met religie waren en dat u niemand wilde kwetsen. Hiermee geconfronteerd tijdens uw gehoor op het CGVS bleef u bij uw laatste verklaringen ter zake. Het louter ontkennen van voorgaande verklaringen is echter onvoldoende ter verantwoording van deze opmerkelijke tegenstrijdigheid. Tussen het feit dat u op hun bedreigingen niet zou gereageerd hebben en het feit dat u uw belagers zou geantwoord hebben dat ze te strikt met religie bezig zijn, ligt een hemelsbreed verschil. Zeker gezien uw belagers behoren tot een militante sjiitische organisatie die

werd opgericht na de oproep van de voornaamste sjjiitische leider ayatollah al-Sistani om de jihad (heilige oorlog) te beginnen tegen IS. Het betreft hier verre van een detail in uw asielrelaas.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent de bedreigingen door al-Hashd al-Shaabi aan uw adres bijzonder vaag en weinig doorleefd klinken. Zo kan u op de vraag wanneer de eerste bedreiging plaatsvond enkel aangeven dat het lang geleden was. Na enig aandringen vertelt u enkel dat het in 2015 was (CGVS p. 12). Wanneer u later gevraagd wordt hoelang na het eerste bezoek ze opnieuw langs kwamen, houdt u het op "Na het eerste bezoek was er een lange periode en kwamen ze voor de tweede keer". Opnieuw gevraagd naar hoeveel tijd er tussen de eerste en tweede bedreiging zat, antwoordt u dan "maanden, ik weet niet precies hoelang" (CGVS p. 18). Gelet op het feit dat zulke bedreigingen niet alledaags zijn, en dat alle feiten zich nog recent, in 2015 afspeelden, kan er van u verwacht worden deze tijdstippen minder vaag te situeren. Er kan ook worden opgemerkt dat u wel degelijk in staat bent om gedetailleerd en uitgebreid te vertellen, zoals blijkt uit het verslag van uw reisweg (CGVS p. 9). Wanneer u echter over de aangehaalde bedreigingen spreekt, valt het op dat u zich beperkt tot korte en vage beschrijvingen.

Samenvattend kan gesteld worden dat u geenszins aannemelijk kan maken dat u effectief problemen met al-Hashd al-Shaabi heeft gekend, waaruit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid kan worden. Integendeel, u blijft bij vage verklaringen omtrent de bedreigingen en omtrent de personen die u bedreigd zouden hebben. Bovendien kunnen in uw relaas een aantal tegenstrijdigheden en inconsistenties worden opgemerkt. Ten slotte kan worden opgemerkt dat uit informatie van verschillende bronnen blijkt dat gedwongen rekrutering door al-Hashd al-Shaabi niet voorkomt. De som van deze elementen nopen het CGVS ertoe te concluderen dat u niet afdoende hebt aangetoond nood aan bescherming te hebben.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. U legt enkel documenten neer die uw identiteit en afkomst uit Kerbala aantonen. Aan uw identiteit en afkomst wordt door het CGVS dan ook niet getwijfeld. Geen van de neergelegde documenten kunnen echter uw relaas ondersteunen of bevestigen.

De informatie waarop het CGVS zich baseert is aan uw administratief dossier toegevoegd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Kerbala te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel geviséerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal-Irak, inclusief Bagdad.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdroef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nassariyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van “de materiële motiveringsverplichting”, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “de zorgvuldigheidsverplichting” en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Verwerende partij bezorgt de Raad middels een aanvullende nota van 10 augustus 2016 de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Zuid Irak” van 4 augustus 2016.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in

dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaart afgeperst te zijn door leden van al-Hashd al-Shaabi. Ze eisten dat u met hen mee zou gaan vechten of dat u hen financieel zou steunen. Uw verklaringen hieromtrent kunnen echter niet overtuigen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde poging tot gedwongen rekrutering door al-Hashd al-Shaabi niet in overeenstemming te brengen is met de informatie over rekrutering door de milities van al-Hashd al-Shaabi waarover het Commissariaat-generaal (CGVS) beschikt (COI Focus Irak: Rekrutering door de Popular Mobilization Units / al Hashd al-Shaabi, d.d. 5 februari 2016). Uit deze informatie blijkt namelijk, op basis van verschillende bronnen, dat al-Hashd al-Shaabi niet onder dwang rekruteert. Reeds voor de oprichting van al-Hashd al-Shaabi rekruteerden sjiiitische milities in Irak vrijwilligers voor deelname aan de strijd in Syrië ter ondersteuning van het Assad-regime. Er werd hoofdzakelijk gerekruteerd via rekruteringsposters, internet en sociale media, en door het opzetten van rekruteringscentra langs sjiiitische pelgrimsroutes. Na de oproep van ayatollah al-Sistani werden dezelfde rekruteringsmethoden aangehouden. Naast religieuze en financiële motieven vormde ook maatschappelijke prestige een belangrijke drijfveer voor de vele vrijwilligers. Er zouden zich na de oproep van al-Sistani zelfs zodanig veel vrijwilligers hebben aangemeld, dat er wachtlijsten werden ingevoerd. Kandidaat-militieleden moeten ook een selectieprocedure doorlopen en lang niet alle kandidaten worden weerhouden. Het hoge aantal vrijwilligers maakt gedwongen rekrutering dan ook totaal onnodig. Dat deze praktijk niet voorkomt, wordt bevestigd door verschillende en onafhankelijke bronnen. Alle door het CGVS gecontacteerde bronnen zijn eensluidend in hun antwoord: er vindt geen gedwongen rekrutering plaats door de milities van al-Hashd al-Shaabi. In het licht van deze informatie is het dan ook weinig waarschijnlijk dat u door hen onder druk zou zijn gezet zich bij hen aan te sluiten en de wapens op te nemen.

Dat er met rede vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de door u aangehaalde problemen met al-Hashd al-Shaabi, blijkt overigens ook uit een aantal andere vaststellingen in dit verband.

Zo moet tevens worden vastgesteld dat u tijdens uw gehoor op het CGVS zeer weinig kunt vertellen over de mensen die u bedreigd zouden hebben. U beweert bedreigd te zijn door drie personen van al-Hashd al-Shaabi. Volgens de op het CGVS beschikbare informatie is al-Hashd al-Shaabi echter de koepelvereniging die verschillende milities groepeerde om samen de sjiiitische heiligdommen te beschermen en weerstand te bieden aan Islamitische Staat (IS). Al-Hashd al-Shaabi zou zo'n vijftigtal, hoofdzakelijk sjiiitische milities, verenigen. Het mag dan ook verbazen dat u tijdens uw gehoor op het CGVS niet verder kan specificeren door welke militie, die opereert onder de naam van al-Hashd al-Shaabi, u bedreigd werd. U spreekt in dit verband enkel over al-Hashd al-Shaabi (CGVS, p.14-17).

Bovendien blijkt u niet te weten hoe de verhoudingen tussen al-Hashd al-Shaabi en de sjiiitische milities liggen. Zo kan u wel de namen van enkele milities geven, zoals Asa'ib Ahl al-Haq (AAH), Saraya al-Salam, Liwa Ali al-Akhbar en Liwa al-Ahkile, maar wanneer u dan gevraagd wordt hoe deze zich verhouden tot al-Hashd al-Shaabi heeft u er duidelijk geen besef van dat deze milities allen onder de paraplu van al-Hashd al-Shaabi opereren (CGVS p. 17 en 21). U expliciet gevraagd welke milities er onder de al-Hashd al-Shaabi vielen, bleef u zelfs elk antwoord schuldig (CGVS p. 18) Uit op het CGVS beschikbare informatie blijkt zelf dat AAH en Saraya al-Salam twee zeer prominente milities van al-Hashd al-Shaabi zijn. Dat u niet weet dat zij onder de noemer van al-Hashd al-Shaabi opereren en zelfs aangeeft dat Saraya al-Salam als militie in conflict leeft met al-Hashd al-Shaabi (CGVS p. 17 en 21) stemt ernstig tot nadenken. Deze passages geven duidelijk aan dat u niet op de hoogte bent van het feit dat al-Hashd al-Shaabi een overkoepelend orgaan van in hoofdzaak sjiiitische milities is. Aansluitend hierbij kunnen er tevens ernstige bedenkingen geformuleerd worden bij uw nalaten te achterhalen wie uw belagers juist zijn. Indien hun bedreigingen zo ernstig waren dat u besliste uw land te verlaten, kan er verondersteld worden dat u toch enige moeite zou doen om te achterhalen wie uw belagers juist zijn en tot welke strekking of militie ze behoren.

Daarnaast dient tevens gewezen te worden op enkele inconsistenties in uw opeenvolgende verklaringen afgelegd op het CGVS. Zo verklaarde u in het begin van uw gehoor op het CGVS dat uw belagers tijdens het eerste dreigement vragen stelden over uw werk, waarop ze u vroegen waarom u niet met hen kwam vechten om de eer van uw land te verdedigen. Over de mogelijkheid tot het betalen van een financiële bijdrage vermeldde u toen evenwel niets (CGVS p. 12). Ook toen u iets later tijdens ditzelfde gehoor nogmaals werd gevraagd te vertellen wat er bij hun eerste bezoek allemaal aan u werd gevraagd, vermeldde u andermaal niets over een financiële bijdrage. U verklaarde integendeel opnieuw dat er vragen werden gesteld over uw werk, uw situatie en de omstandigheden, en dat ze aan u vroegen om zich op te geven om een wapen te dragen (CGVS p. 13). Toen u later tijdens uw gehoor op het CGVS expliciet werd gevraagd of er de eerste keer ook al om geld werd gevraagd – u had immers ondertussen tijdens ditzelfde gehoor aangegeven dat tijdens het tweede en derde bezoek aan uw winkel u ook de mogelijkheid werd geboden hen financieel te steunen door het betalen van een bijdrage – verklaarde u in strijd met uw eerdere verklaringen dat ze u ook tijdens het eerste bezoek al de mogelijkheid gaven om hen financieel te steunen. U gaf zelfs aan dat ze toen reeds spraken over een concreet bedrag van 10.000 dollar (CGVS p. 14). Dat u tot tweemaal toe enkel vermeldt dat ze u wilden rekruteren om mee te vechten, en niets over het financieel steunen, roept vragen op. Dit is immers een belangrijke factor in uw asielrelaas.

Daarnaast kunnen tevens vraagtekens geplaatst worden bij de hoogte van het bedrag dat ze van u zouden gevraagd hebben. Gezien u aangaf dat uw winkel maandelijks een winst van 2.500 US Dollar maakt, waarvan vervolgens nog uw eigen loon en de lonen van uw beide personeelsleden diende te worden betaald, kan het als weinig logisch worden geëvalueerd dat al-Hashd al-Shaabi van u – luidens uw verklaringen schijnbaar zonder duidelijke aanleiding of enige dreiging of probleem met de milities vooraf – plots een bedrag van 10.000 US Dollar eisten, wat als een behoorlijk hoog gedrag voor de uitbater van een kleine (...)winkel kan worden beschouwd (CGVS p. 18 en 19). In deze context is het evenzeer merkwaardig dat u weliswaar stelde dat ook andere winkeliers in de omgeving van uw winkel om geld werd gevraagd door al-Hashd al-Shaabi, maar dat u zich vervolgens niet de moeite getroost heeft om hierover bij hen uw licht op te steken over hoe zij hiermee omgaan (CGVS, p. 19 en 20). U stelde tevens nagelaten te hebben met uw belagers te onderhandelen over de hoogte van het bedrag. U verklaart daaromtrent dat u tegen het principe was om zomaar aan die mensen te betalen, want dat u niet wist wat ze met het geld zouden doen (CGVS p. 14). Gezien de preciaire situatie waarin u zich toen bevond, kan dit niet als afdoende verklaring voor uw nalaten beschouwd worden. Indien het trouwens effectief om personen van al-Hashd al-Shaabi ging die u bedreigden, kon u wel degelijk een inschatting

maken van waar ze uw geld voor nodig hadden. U vertelde op het CGVS immers over de oproep van al-Sistani om de wapens op te nemen en op die manier de sjiitische eer te beschermen en de sjiitische heiligdommen te bewaken (CGVS p. 11). Daarbij is het, dit gegeven in acht genomen, in uw eigen belang dat de buurt van de sjiitische heiligdommen in Kerbala goed bewaakt wordt. U heeft er immers uw eigen zaak en dus uw enige broodwinning. Dat u geen enkele poging onderneemt over het bedrag te onderhandelen, noch om informatie in te winnen bij collega-winkeliers in de buurt is des te vreemder gegeven dat u wel de drastische beslissing neemt uw land te ontvluchten. Uw nalaten zich hierover verder te informeren en met uw belagers van al-Hashd al-Shaabi via onderhandelen tot een vergelijk te komen, ondermijnt tevens uw geloofwaardigheid.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de wijze waarop u tijdens het derde bezoek aan uw winkel op hun bedreigingen reageerde, afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken bij het invullen van de vragenlijst voor het CGVS, niet overeenstemmen met de verklaringen tijdens uw gehoor op het CGVS. Zo gaf u tijdens het gehoor op het CGVS verschillende malen te kennen dat u bij de derde bedreiging niets aan hen antwoorde, dat u gewoon bleef zwijgen na het ultimatum dat ze u oplegden (CGVS p. 14). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u nochtans dat u hen van antwoord diende door te zeggen dat ze te strikt met religie waren en dat u niemand wilde kwetsen. Hiermee geconfronteerd tijdens uw gehoor op het CGVS bleef u bij uw laatste verklaringen ter zake. Het louter ontkennen van voorgaande verklaringen is echter onvoldoende ter verantwoording van deze opmerkelijke tegenstrijdigheid. Tussen het feit dat u op hun bedreigingen niet zou gereageerd hebben en het feit dat u uw belagers zou geantwoord hebben dat ze te strikt met religie bezig zijn, ligt een hemelsbreed verschil. Zeker gezien uw belagers behoren tot een militante sjiitische organisatie die werd opgericht na de oproep van de voornaamste sjiitische leider ayatollah al-Sistani om de jihad (heilige oorlog) te beginnen tegen IS. Het betreft hier verre van een detail in uw asielaanpak.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent de bedreigingen door al-Hashd al-Shaabi aan uw adres bijzonder vaag en weinig doorleefd klinken. Zo kan u op de vraag wanneer de eerste bedreiging plaatsvond enkel aangeven dat het lang geleden was. Na enig aandringen vertelt u enkel dat het in 2015 was (CGVS p. 12). Wanneer u later gevraagd wordt hoelang na het eerste bezoek ze opnieuw langs kwamen, houdt u het op "Na het eerste bezoek was er een lange periode en kwamen ze voor de tweede keer". Opnieuw gevraagd naar hoeveel tijd er tussen de eerste en tweede bedreiging zat, antwoordt u dan "maanden, ik weet niet precies hoelang" (CGVS p. 18). Gelet op het feit dat zulke bedreigingen niet alledaags zijn, en dat alle feiten zich nog recent, in 2015 afspeelden, kan er van u verwacht worden deze tijdstippen minder vaag te situeren. Er kan ook worden opgemerkt dat u wel degelijk in staat bent om gedetailleerd en uitgebreid te vertellen, zoals blijkt uit het verslag van uw reisweg (CGVS p. 9). Wanneer u echter over de aangehaalde bedreigingen spreekt, valt het op dat u zich beperkt tot korte en vage beschrijvingen.

Samenvattend kan gesteld worden dat u geenszins aannemelijk kan maken dat u effectief problemen met al-Hashd al-Shaabi heeft gekend, waaruit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid kan worden. Integendeel, u blijft bij vage verklaringen omtrent de bedreigingen en omtrent de personen die u bedreigd zouden hebben. Bovendien kunnen in uw relaas een aantal tegenstrijdigheden en inconsistenties worden opgemerkt. Ten slotte kan worden opgemerkt dat uit informatie van verschillende bronnen blijkt dat gedwongen rekrutering door al-Hashd al-Shaabi niet voorkomt. De som van deze elementen nopen het CGVS ertoe te concluderen dat u niet afdoende hebt aangetoond nood aan bescherming te hebben.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. U legt enkel documenten neer die uw identiteit en afkomst uit Kerbala aantonen. Aan uw identiteit en afkomst wordt door het CGVS dan ook niet getwijfeld. Geen van de neergelegde documenten kunnen echter uw relaas ondersteunen of bevestigen.

De informatie waarop het CGVS zich baseert is aan uw administratief dossier toegevoegd. (...)"

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk, vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich beroept op informatie toegevoegd aan het administratief dossier om te stellen dat er geen gedwongen rekrutering plaatsvindt door de milities van al-Hashd al-Shaabi, laat verzoeker gelden dat de commissaris-generaal slechts over algemene informatie beschikt en rekening dient te houden met het feit dat er ook

uitzonderingssituaties zijn. Verder lijkt de commissaris-generaal er volgens verzoeker aan voorbij te gaan dat de escalerende situatie in Irak ervoor zorgt dat milities effectief trachten personen te rekruteren en te mobiliseren. Verzoeker voert aan dat de rekruteringspoging ook een manier is om geld te werven, nu hem niet alleen werd gevraagd om de wapens op te nemen maar ook om zijn belagers financieel te steunen. Verzoeker geeft aan te vermoeden dat een aantal machtsmisbruikers binnen de milities hem hebben aangesproken uit eigenbelang en dat zij winst wilden slaan uit de situatie. De Raad is van mening dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn situatie atypisch is, in die zin dat hij in afwijking van het principe dat de al-Hashd al-Shaabi niet gedwongen recruterend wél zou zijn gedwongen zich bij hen te voegen, dan wel een financiële bijdrage te leveren. In de informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus *“Irak: Rekrutering door de Popular Mobilization Units / al Hashd al-Shaabi”* van 5 februari 2016) wordt immers niet gerapporteerd over uitzonderingsgevallen, noch brengt verzoeker zelf enige informatie of stukken bij die zijn beweringen staven. In zoverre verzoeker aanvoert dat de escalerende situatie in Irak milities ertoe zou nopen actief strijders te rekruteren, blijft hij eveneens in gebreke deze bewering met objectieve gegevens te onderbouwen. Uit voormelde COI Focus blijkt in tegendeel dat het hoge aantal vrijwilligers gedwongen rekrutering totaal onnodig maakt. Verzoeker brengt ook geen concrete elementen aan ter ondersteuning van zijn vermoeden dat machtsmisbruikers binnen de milities hem zouden hebben willen afpersen uit eigenbelang. Aldus doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststelling dat de door hem aangehaalde poging tot gedwongen rekrutering door al-Hashd al-Shaabi niet in overeenstemming is met de aan zijn administratief dossier gevoegde informatie over rekrutering door de milities van al-Hashd al-Shaabi.

Verzoeker voert aan dat het helemaal niet merkwaardig is dat hij niet kan specificeren door welke groepering hij werd bedreigd. Hij stelt te weten dat er verschillende subgroeperingen zijn, maar niet tot welke groepering de mannen die hem bedreigd hebben behoren. Deze zouden immers in naam van al-Hashd al-Shaabi gesproken hebben. Verzoeker beweert dat de leden van al-Hashd al-Shaabi specifieke kledij dragen, maar dat er geen onderscheid in kledijdracht is tussen de verschillende subgroeperingen zodat verzoeker ook het onderscheid niet kon maken aan de hand van de kleding. Verzoeker wijst erop dat hij zelf geen deel uitmaakt van een militie en niet weet hoe milities georganiseerd zijn. Hij stelt een gewone burger te zijn die tot de start van zijn problemen nooit daadwerkelijk persoonlijk in aanraking is gekomen met milities. Aldus zou zijn beperkte kennis hem niet verweten kunnen worden. De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker wel de namen kan noemen van enkele milities die deel uitmaken van al-Hashd al-Shaabi, maar niet weet door welke militie hij zelf werd bedreigd, noch dat de verschillende milities opereren binnen het ruimere overkoepelende verband dat de naam al-Hashd al-Shaabi draagt. Dat zijn belagers zich niet zouden hebben geïdentificeerd en ook uiterlijk niet herkenbaar waren als behorend tot deze of gene militie, neemt niet weg dat van verzoeker, die zich door hen dermate bedreigd voelde dat hij besloot zijn land van herkomst te verlaten, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij enige moeite zou hebben gedaan om te achterhalen wie zijn belagers juist zijn en tot welke strekking of militie ze behoren.

Verzoeker meent dat in de bestreden beslissing kan worden gelezen dat hij *“tijdens het eerste interview CGVS stelde dat zijn belagers vragen stelden over zijn werk en hem vroegen de wapens op te nemen”*, dat hij *“tijdens het tweede gehoor opnieuw aan(gaf) dat hij pas tijdens het tweede en derde bezoek op de mogelijkheid werd gewezen om hen financieel te steunen”*, en dat hij *“(o)p het einde van het tweede gehoor heeft (...) verklaard dat hij ook tijdens het eerste gehoor al gevraagd werd geld te geven”*. Verzoeker acht dit foutief. Hij stelt tot tweemaal toe uitgebreid te zijn gehoord en op het einde van het tweede lange verhoor vermoeid te zijn geweest en wat concentratieproblemen te hebben gehad, waardoor hij foutief zou hebben gesteld dat zijn belagers hem de eerste keer al geld hadden gevraagd. Verzoeker erkent deze vergissing maar is van oordeel dat ze niet van aard is om zijn geloofwaardigheid aan te tasten. Hij wijst erop dat hij steeds eenduidige verklaringen heeft afgelegd, zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als *“tot 2 maal toe bij het CGVS”*. Volgens verzoeker kon er geen enkele tegenstrijdigheid vastgesteld worden. De Raad merkt vooreerst op dat, in zoverre verzoeker het heeft over een eerste en een tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, uit het administratief dossier blijkt dat hij slechts één maal werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De vaststellingen van de bestreden beslissing waarnaar verzoeker verwijst hebben allen slechts betrekking op dit ene gehoor. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker, waar hij aanvankelijk tot tweemaal toe het relaas deed van het eerste bezoek door zijn belagers zonder daarbij melding te maken van de hem geboden mogelijkheid hen financieel te steunen, uiteindelijk verklaarde dat hij bij het eerste bezoek ook al voor de keuze werd gesteld om ofwel geld te geven ofwel een wapen te dragen en dat toen reeds een concreet bedrag van 10.000 dollar werd genoemd (stuk 5, gehoorverslag, p. 12-14). Waar verzoeker thans aangeeft dat hij foutief verklaarde dat hem ook al tijdens het eerste bezoek om geld werd gevraagd en hij dit wijt aan het

feit dat hij vermoeid was en concentratieproblemen had, overtuigt hij niet. Uit het gehoorverslag blijkt niet dat verzoeker op enig moment tijdens zijn gehoor heeft aangegeven dat hij moe was of zich moeilijk kon concentreren (stuk 5, gehoorverslag). De dreigementen die verzoeker ontving tijdens de respectieve bezoeken van leden van al-Hashd al-Shaabi raken aan de kern van zijn asielrelaas en er kan worden verwacht dat dergelijke levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor verzoeker daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Louter vermoeidheid of een gebrek aan concentratie kan niet verklaren dat verzoeker, hem expliciet gevraagd of zijn belagers hem tijdens het eerste bezoek ook al de mogelijkheid gaven om hen financieel te steunen, zich zou hebben vergist toen hij bevestigend antwoordde en daarenboven specificeerde dat er de eerste keer nog niet echt werd gedreigd en toen reeds een bedrag van tienduizend dollar werd genoemd (stuk 5, gehoorverslag, p. 14). Waar verzoeker het kennelijk onredelijk acht om deze vergissing als een basis te beschouwen voor zijn ongeloofwaardigheid omdat hij steeds eenduidige verklaringen zou hebben afgelegd en er geen enkele tegenstrijdigheid kon worden vastgesteld, dient hij erop te worden gewezen dat in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat zijn bij de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegde verklaringen over de wijze waarop hij tijdens het derde bezoek aan zijn winkel op de bedreigingen van zijn belagers reageerde niet overeenstemmen met zijn verklaringen tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en dat hij deze vaststelling in zijn verzoekschrift geheel ongemoeid laat. Bovendien moet de motivering als een geheel gelezen worden en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen schragen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Verzoeker voert verder aan dat de bestreden beslissing vol staat van termen als 'er kunnen vraagtekens geplaatst worden', 'het is merkwaardig', 'het is bevreemdend' en dat dit evident geen termen zijn die de bestreden beslissing kunnen rechtvaardigen. Deze termen zouden wijzen op het feit *"dat de situatie van verzoeker geen aansluiting vindt bij de meerderheidsopvatting en het eerder een uitzonderingsbeslissing betreft"*. Verzoeker stelt niet op een effectieve of flagrante tegenstrijdigheid te zijn betrappt. Het loutere feit dat een bepaalde gebeurtenis eerder merkwaardig is, is volgens hem duidelijk geen afdoende basis om te besluiten dat deze gebeurtenis ongeloofwaardig is. Echter, zoals hoger reeds aangegeven moet de motivering van de bestreden beslissing als een geheel worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen schragen. De Raad wijst verzoeker erop dat wel degelijk inconsistenties kunnen worden vastgesteld, zowel tussen zijn asielrelaas en objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier als tussen opeenvolgende verklaringen afgelegd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In de mate dat verzoeker deze inconsistenties verschoont noch verklaart, herstelt hij zijn geloofwaardigheid niet. Dat verzoeker van mening is dat zijn relaas geen flagrante tegenstrijdigheden bevat, doet evenmin afbreuk aan het geheel van de motieven van de bestreden beslissing.

Volgens verzoeker is het helemaal niet zo vreemd dat al-Hashd al-Shaabi een bedrag van tienduizend dollar van hem eiste aangezien een militie altijd zou trachten om zoveel mogelijk te krijgen. Hij betoogt dat het een strategie zou zijn om hoog te mikken, zodat personen die niet kunnen betalen zich alsnog zouden aansluiten om te vechten of op zijn minst een goed tegenvoorstel zouden doen. Verzoeker wenst nog te verduidelijken dat hij de tienduizend dollar in principe wel kon betalen, maar dit weigerde te doen omdat hij weet dat het geld niet naar de voorgehouden doelen gaat, noch naar de strijders en dat er dermate veel misbruik is dat het geld bij de verkeerde personen terecht komt. Verzoeker stelt niet te hebben geïnformeerd bij andere winkeliers omdat hij na zijn bedreigingen ontzettend veel schrik had. Het zou heel moeilijk zijn om te weten waar er voorstanders en tegenstanders van de milities zijn en het zou bijgevolg niet zonder risico zijn om mensen aan te spreken. Verzoeker zou ook zelf nooit zijn aangesproken door andere winkeliers. Waar verzoeker zijn weigering om het geëiste bedrag te betalen of erover te onderhandelen afdoet als een louter principiële kwestie, geeft hij blijk van een halsstarrigheid die zich moeilijk verdraagt met de hevige schrik die hij beweert te hebben gevoeld na te zijn bedreigd. In het licht van de precare situatie waarin hij zich zou hebben bevonden is het evenmin aannemelijk dat hij geen tegenvoorstel zou hebben gedaan, temeer daar hij thans zelf aangeeft dat het een bewuste strategie zou zijn geweest om van hem een groot bedrag te eisen teneinde een goed tegenvoorstel uit te lokken. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt is het tevens in verzoekers belang dat de buurt van de sjiitische heiligdommen in Kerbala goed bewaakt wordt, aangezien hij er zijn eigen zaak en dus zijn enige broodwinning heeft. Dat louter schrik verzoeker ervan zou hebben weerhouden om zelfs nog maar eens te polsen bij andere winkeliers, zonder zich daarbij in positieve of negatieve zin te hoeven uitlaten over al-Hashd al-Shaabi, acht de Raad niet geloofwaardig.

Verzoekers stilzitten klemt des te meer gelet op zijn drastische beslissing om zijn land van herkomst te ontvluchten.

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wat kort door de bocht gaat door te oordelen dat de bedreigingen niet hebben plaatsgevonden omdat verzoeker ze niet voldoende precies in de tijd kan situeren. Hij voert aan dat hij over deze bedreigingen "*doorheen maar liefst 2 lange verhoren steeds eenduidige verklaringen heeft afgelegd*". Verzoeker wijst erop dat hij de eerste bedreiging niet meer exact kon situeren en dat dit dan ook de minst zware bedreiging was, die zich voordeed op een moment dat hij nog niet onmiddellijk de ernst van de bedreiging inzag. Verzoeker zou pas bij de tweede en derde bedreiging hebben geweten dat de milities het meenden en ook toen pas de ernst van de situatie hebben beseft. Hij geeft aan het tweede en derde dreigement wel beter in de tijd te hebben geplaatst, met name in juli en augustus 2015. Verzoeker besluit dat de voorgehouden vaagheid niet dermate gewichtig is om de bestreden beslissing te kunnen rechtvaardigen. Vooreerst dient verzoeker eraan te worden herinnerd dat uit zijn administratief dossier niet blijkt dat hij tweemaal werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat hoger reeds gewezen werd op de inconsistenties in zijn verklaringen aangaande de voorgehouden bedreigingen. Dat de eerste bedreiging verzoeker de ernst van de situatie nog niet zou hebben doen inzien, is geen afdoende verklaring voor zijn onvermogen de feiten preciezer in de tijd te situeren. Dat verzoeker zich de eerste keer nog niet echt bedreigd voelde, neemt niet weg dat het een gebeurtenis betrof die niet alledaags kan worden genoemd en waarvan redelijkerwijze mag worden aangenomen dat verzoeker ze minstens bij benadering kan situeren, temeer gezien hij wel nog blijkt te weten welke vragen hem toen werden gesteld (stuk 5, gehoorverslag, p. 12, 13). De Raad herhaalt dat het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven deze beslissing schragen en niet slechts de vaststelling dat verzoeker eerder vage en weinig doorleefde verklaringen heeft afgelegd omtrent de bedreigingen door al-Hashd al-Shaabi.

Verzoeker voegt enkele foto's van hem en zijn gordijnenwinkel (stuk 7 gevoegd bij het verzoekschrift). Deze kunnen aan het bovenstaande geen afbreuk doen in de mate dat niet ter discussie staat dat verzoeker een gordijnenwinkel heeft uitgbaat.

2.6. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') wordt in de bestreden beslissing omtrent de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst in het Zuiden van Irak bovendien terecht gemotiveerd dat deze niet van zulke aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Dat de in de bestreden beslissing opgenomen analyse van de veiligheidssituatie aldaar nog steeds actueel is en dat de situatie er niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in voormeld artikel, blijkt uit de informatie die verweerder bij de aanvullende nota van 10 augustus 2016 voegt.

Uit de informatie die door verweerder wordt neergelegd door middel van voormelde aanvullende nota, blijkt verder genoegzaam dat de situatie in Kerbala, verzoekers regio van herkomst in Irak, geenszins van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Deze regio bevindt zich blijkens de voormelde informatie stevig onder de controle van de Iraakse autoriteiten. Geen enkele stad of nederzetting wordt er door IS gecontroleerd. De activiteiten van IS zijn ten zuiden van Bagdad in 2015 bovendien sterk afgenomen. Grootschalige confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger blijven in Kerbala uit. De veiligheidsmaatregelen werden er de voorbije jaren herhaaldelijk opgedreven en het leger werd er versterkt door vrijwilligers. Het aantal aanslagen is in Kerbala gedaald. Aanslagen zijn er uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig. Er vinden nagenoeg geen grotere terreuraanslagen meer plaats. Zo werden er van januari tot november 2015 geen zware aanslagen meer geregistreerd. Op 6 juni 2016 werd voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad een autobom tot ontploffing gebracht, waarbij tien mensen omkwamen en achtentwintig gewond. Ook vielen op 10 juni 2016 betogers de kantoren van

verschillende sjiitische politieke partijen, hetgeen het hoogtepunt vormde van een lange reeks van bijna wekelijkse betogingen. Het aantal burgerslachtoffers ligt in Kerbala dan ook beduidend laag. Vele IDP's zoeken binnen Irak bovendien hun heil in Kerbala. Verder blijkt uit de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') dat Kerbala zowel over de weg als via de internationale luchthavens in Zuid-Irak (Basra en Najaf) veilig kan worden bereikt.

Verzoeker voert geen elementen aan die kunnen leiden tot een ander oordeel, noch toont hij aan dat voormelde informatie niet correct of actueel zou zijn.

De Raad wijst verzoeker erop dat in de mate dat de veiligheidssituatie in Kerbala op bepaalde punten niet blijkt te verschillen van deze in de naburige zuidelijke provincies, verzoekers kritiek dat de bestreden beslissing eerder motiveert met betrekking tot de algemene situatie in Zuid-Irak geen steek houdt. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing ook specifiek ingegaan op de situatie in Kerbala. Wat in de bestreden beslissing wordt gesteld met betrekking tot Kerbala blijkt niet in tegenspraak met de analyse van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak als geheel.

De aanval van IS begin maart 2016 waarbij 47 doden vielen aan een drukke controlepost ten zuiden van Bagdad (stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift) had plaats in de provincie Babil. De drie andere incidenten waarnaar verzoeker verwijst (stukken 3, 5 en 6) – de ontdekking van een doos met poppen met explosieven bedoeld om sjiitische pelgrims op weg naar Kerbala te treffen, de uitschakeling van vijf zelfmoordterroristen door Hezbollah en de dood van zes IS-leden bij een zelf opgezette aanval – wijzen er niet op dat hoger weergegeven analyse dat er actueel voor burgers in Zuid-Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet niet (meer) correct zou zijn. Dat er zich in de provincie Kerbala aanslagen voordoen, wordt immers niet ontkend. Deze aanslagen blijken evenwel uitzonderlijk en doorgaans kleinschalig. De door verzoeker gevoegde informatie wijst niet op het tegendeel. Een loutere verwijzing naar het feit dat verzoeker behoort tot de sjiitische stroming binnen de islam volstaat niet om aan te tonen dat hij in Kerbala een specifiek doelwit zou zijn.

Waar verzoeker een arrest van de Raad met nummer 188607 van 8 december 2008 aanhaalt om te betogen dat informatie die zes maanden oud is per definitie niet kan dienen om een beslissing op te gronden, dient hij erop te worden gewezen dat dit arrest niet kon worden teruggevonden in de databank dat alle rechtspraak van de Raad omvat en aldus onbestaande is.

Ter terechtzitting vraagt verzoekers raadsman om uitstel van de behandeling van het beroep teneinde een repliek te kunnen formuleren op de aanvullende nota van de verwerende partij van 10 augustus 2016. De Raad stelt vast dat voornoemde aanvullende nota reeds op 11 augustus 2016 door de Raad aan de verzoekende partij per aangetekende post werd overgemaakt. Zelfs met inachtnaam van de officiële feestdag van 15 augustus 2016 is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij over voldoende tijd beschikte teneinde de aanvullende nota en haar bijlage van de verwerende partij in te zien en zodoende haar inzichten dienaangaande op de terechtzitting van 19 augustus 2016 kenbaar te maken. Het verzoek tot uitstel wordt dan ook niet ingewilligd. Verzoeker brengt geen informatie bij die afbreuk doet aan de voormelde recente COI Focus.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift, en in meest ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met het oog op verder onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF